

PONNY EXPRES

Časopis Spoj Osad Hvězd

Lonely Trails & Niobara

číslo 5

cena 3\$

Ročník 1-1974

Z obsahu:

Pajda /Rejpal/
Samotář /Mauglí,Červánek,Volšové ruka/
Zpozorování /Brdskej Higienik/
Po stopách divokého západu /Joe Haman/
část. 4

.....

Omlouvám se tímto vážené P.T.redakci
a čtenářům. Neuvedl jsem si totiž,
že Yenkeeům dělá potíže přečíst
i tiskací písmeno.

S úctou veškerou žádnou

Rejpal

Pan Rejpal /Smradlavá fajfka/ se nemusí to-
lik rozčilovati a prkati, a podruhé když si
ujeonává sraz na nádraží, nechť řekne na
kterém nádraží se bude nastupovat. Ale to
je u bláznivejch jižanů a Žižkováků normál-
ní.

REDAKCE

Šlapu si to lesní cestou, v kopcích vokolo se voдрáří houkání motoráčku a já si to šinu na flek za klukama. V pátek říkali "podívej, to je jednoduchý. Vylezeš z vlaku a pudeš podle kolejí doleva. Pak bude cesta zahejbat a ty pudeš pořád po ní až v lesu a furt nahoru do kopce. Tam to vezmeš doleva, pak doprava, pudeš asi kilák a budeš na fleku. Tam už uvidíš vohén."

Jo, říká se to hezky. Kopec už mám za sebou a náká ta voдбоčka níkde. Tma jak v ranci, zima jak na Sibiři, stopy sou už dávno zaváty, uzda váží snad metrák a já vím prd, kde sem. Dobejvák z kapsy batla placatící a vytahuju špunt. "On sice takovek smrad zelená jako sem já by chlastat neměl, ale vona domácí slivovice v zimě a pomalu vo půl-noci má něco do sebe. Sotva sem si trochu líz, zmerčík takhle stranou náký blejsknutí. Jako by si někdo zapaloval vajgla nebo co. Tak to vohnu do lesa a mažu to tím směrem. Šlapu, šlapu a na ednou hele, náká bouda, teda spíš boudička. Du ke dveřím, zaklepu a dveře se votevřou. V nich stojí dědazvousy jako Krakonoš a v puse fajfku. "Dobrý večer, prosím vás, kudy se de..." "Ahoj kamaráde, pod dál," nenechá mne domluvit děda. Tak ze sebe vymoukám taky ahoj a vlezu dovnitř. A v tu ránu vidim prd. Tak si sundám optiku a pucuju. A děda povídá "koukámže si nákej zmrzlej tak si sundej uzdu a sedni si na zadek. A hele, takhle na kennech je hrnec grogu a na tý polici nad tebou by měl bejt hrnek." "Koukám na něj dost vytřeštěně a pak ze sebe vymačknu "Hele, nejseš ty, ... nejste vy náhodou Pajda?" Dědek se zašklebí a povídá: "To zrovna ne, ale kluci, co sem jezdejš, mi říkaj buďto Dědek nebo Poustevník."

Tak sedim na lavici, piju grog, bafám z fajfky, a je mi fajn.

/Rejpal/

Z P O Z O R O V Á N Í

krtek dělá hromádky,
na zeleném plácku,
vedle malé studánky,
kde sedím s půlkou buřtu.

Koukám chvíli na krtka,
chvíli na ten buřt,
zase další hromádka,
přechází mě chuť.

Krtek ohlíží okolí
a utíká k studánce,
ztrácí se hned na kdesi,
v soustě hromádek.

Zvedám se balím uzdu,
nebudu se přece válet
krtek přece už poránu,
nakupil tolik hromádek.

/Higi/

S A M O T Á Ř

Zase je pátek, šlapeš po stezce a pomalu
se probouzíš z týdenního spánku, z narkozy všed-
ních dnů. Jdeš sám a jseš na to hrdý. Je to
vlastně klukovská hrdost; jsi sám v lese a ne-
bojíš se.

"Je to fajn", říkáš si "jsem rád že jsem
sám a nikoho nechci potkat."

Ve sněhu uvidíš čerstvé stopy. "Imoděk při-
dáš do kroku. Vedou k campu.." "Še by tanten, co
se se mnou minule dělil o kus slaniny?" šeptá
si tvoje podvědomí. "Nebo snad ona?" S velkým O
samozřejmě.

Hej, kamaráde, jak je to vlastně s tím tvým
samotářstvím?

/Mauglí/

PO STOPÁCH DIVOKÉHO ZÁPADU /Joe Hamman

část 4.

Cherokee Strip

Když trapeři a zaměstnanci civilní vojenské správy krizem krádem prozkoumali Daleký západ a připravili tak půdu pro intenzivní osidlování, ukázalo se, že je nutno příliv vystěhovalců usměrnit a v zájmu celku jim vymezit jistá území. Aby nikdo nebyl ve zvláštní výhodě, označovaly se odjezdy karavan vyhláškami a konaly se vždy ze stanoveného místa. Z těchto cest za novými pozemky zůstala nejslavnější trať zvaná Cherokee Strip.

Celé území Oklahomy, odkud byli Indiáni Cherokeeové přesídleni, byla otevřena pro každého, komu se dosud nepodařilo někde usadit nebo kdo byl postižen tehdejší stěhovací horečkou.

Tisíce pionýrů, kteří přibyli v několika vlnách a shromáždili se ve Woodwardu, čekalo 16. září 1893 na povel k odjezdu. Tento povel jim mělo dát velitelství pevnosti Fort Supply, ležící 100 km od Woodwardu, na levém břehu řek Sout Fork a Canadian River.

Den odjezdu velké výpravy nadešel. Po bouři křiku, volání, stručných i delších proslovů se rozhostilo hluboké ticho. Rozčilení lidí se přenášelo na zvířata.

"azněl výstřel z revolveru a armáda civilistů se dala do pohybu v oblaku prachu, v němž bylo možno rozeznat mužskou hlavu v obrovském šířku. Za několik měsíců se počet vlastníků půdy odhadoval již na 40 000. Trapeři, z nichž někteří už byli shrbení starci, hleděli s úžasem na to bezstarostné cestování končinami, kde se sami před 50 lety prodírali jen ostrážitě, oči na stopkách, zbraň připravenou.

Takových trapeřů - hledačů cest bylo mnoho a žada z nich velmi slavných. Vedle těch, o nichž jsme již hovořili, zasluhují zmínku Thomas Kirpatrick, Jim Baker, Hug Glass, Old Bill Williams, Long Jakes a Astorovci /William Subrett, kapitán Benneville a Gervais/.

pokračování příště